

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.245 van 30 april 2014
in de zaak A. 210.547/XIV-35.299**

In zake : Natasja DE COOMAN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Iris Exelmans
kantoor houdend te 3290 Diest
Schellekensberg 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de Federale Politie DGS/DSJ
gevestigd te 1050 Brussel
Fritz Toussaintstraat 8

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 7 oktober 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 25 juli 2013 van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij verzoekster niet toegelaten wordt tot de basisopleiding van agent van politie.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier en een nota ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 februari 2014.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Iris Exelmans, die verschijnt voor verzoekster, en adviseur Ruben Goosens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster stelt zich kandidaat voor de basisopleiding van agent van politie. Zij vult op 2 oktober 2007 een verklaring omtrent het verleden in. Daarin duidt zij aan betrokken geweest te zijn bij feiten van slagen en verwondingen en bij andere feiten, hetgeen ondermeer als volgt wordt verduidelijkt:

“klacht ingediend tegen persoon voor slagen en verwondingen
boete voor verkeerd plaatsen van vloeistoffen
(...)”.

In het kader van de selectieprocedure, die ondermeer het gesprek met de selectiecommissie van 16 december 2008 omvat, worden de cognitieve vaardigheden en competenties van verzoekster beoordeeld en wordt zij op deze basis geschikt bevonden.

Daarnaast wordt tevens, en dit overeenkomstig artikel IV.I.15., tweede lid, van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten (RPPol), een moraliteits- en antecedentenonderzoek gevoerd met het oog op het nagaan of de vereiste van het hebben van een onberispelijk gedrag, zoals bepaald in artikel IV.I.4., 3°, RPPol, vervuld is.

Op 28 mei 2008 stelt het diensthoofd screenings van de directie van de interne dienst voor preventie en bescherming op het werk van de federale politie in het kader van het gevoerde moraliteits- en antecedentenonderzoek vast dat elementen gevonden werden die de legitimiteit van de kandidatuur van verzoekster in vraag kunnen stellen.

Op 3 juni 2008 vraagt de directeur van de directie van de rekrutering en van de selectie van de federale politie aan de korpschef van de politiezone Demerdal-DSZ om over te gaan tot een meer diepgaand milieuonderzoek, om met verzoekster een onderhoud te hebben dat inhoudelijk gelinkt is aan de feiten waarin zij betrokken is, om eventueel een exemplaar over te maken van het aanvankelijk proces-verbaal en de eventueel navolgende stukken, om het gegeven gerechtelijk gevolg te omschrijven en om zo snel mogelijk een gemotiveerd advies over te maken.

Uit dat milieuonderzoek door de politiezone Demerdal-DSZ blijken de volgende gerechtelijke antecedenten van verzoekster:

“Betrokkene is gekend voor een feit van “Toedienen van schadelijke stoffen” – PV LE.43.L9.105784/03 d.d. 04/09/2003. Volgens betrokkene heeft ze hiervoor een minnelijke schikking gekregen van 50 EUR (bij nazicht klopt dit gegeven).

De feiten werden ontkend, doch de minnelijke schikking werd betaald. De uitleg is dat zij dat deed om een verdere rechtsgang te vermijden”.

Op 13 juni 2008 vindt in het kader van dat milieuonderzoek een gesprek met verzoekster plaats. Het resultaat daarvan wordt door de politiezone Demerdal-DSZ als volgt verwoord:

“De feiten (LE.43.L9.105784/03 - toedienen van schadelijke stoffen) werden ontkend, doch de minnelijke schikking werd betaald om een verdere rechtsgang te vermijden. Mogelijks zijn volgens betrokkene de feiten “per ongeluk” gebeurd. De persoon die klacht heeft neergelegd, (...), heeft in het verleden ook problemen gehad met betrokkene (...) (klacht van DE COOMAN wegens slagen en verwondingen tegen (...)). Deze persoon zou in het verleden een relatie hebben gehad met de moeder van betrokkene, alwaar er ook problemen waren”.

Daaraan wordt tevens een kopie van het proces-verbaal bijgevoegd.

Vervolgens wordt door de politiezone Demerdal-DSZ een ongunstig advies uitgebracht dat op 20 juni 2008 wordt ondertekend door de

hoofdinspecteur en op 24 juni 2008 door de hoofdcommissaris. Als redenen voor dit ongunstig advies wordt aangehaald:

“De feiten waarvoor betrokkene gekend is bij onze diensten zijn ernstig; gelukkig was de afloop gunstig voor het slachtoffer. Wij menen dat de uitleg: namelijk “het accidenteel terechtkomen van dissolvant in het glas van een gebruiker die dan nog bekend was bij betrokkene” niet strookt met hetgeen er in realiteit gebeurd is, deze beide toevalligheden kunnen een mogelijks revancherende ingesteldheid bij betrokkene, in het bijzonder in conflictuele situaties. Deze analyse kan wat ons betreft aangevuld worden met een diepgaander psycho-technisch of psychologisch onderzoek”.

Op 12 november 2009 neemt de directeur van de directie van de rekrutering en van de selectie overeenkomstig artikel IV.I.18. RPPol zijn beslissing met betrekking tot de voorwaarde van het hebben van een onberispelijk gedrag in hoofde van verzoekster, zoals bepaald in artikel IV.I.4., 3° RPPol. Deze beslissing, die met een aangetekende zending van 17 november 2009 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Op 16 december 2008 slaagde u, na het volbrengen van het gesprek met een selectiecommissie in het raam van de selectieprocedure ‘agentenkader’, voor deze proef.

Overeenkomstig art. IV.I.15., tweede lid van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten (RPPol), houdt de selectieprocedure ook een onderzoek in met het oog op het nagaan of de vereiste bepaald bij art. IV.I.4., 3° RPPol vervuld is.

In dat raam kan de directeur van de directie van de rekrutering en van de selectie, die terzake een eindbeslissing neemt, gebruik maken van elementen die toelaten het voldoen aan deze vereiste te beoordelen. Elementen kunnen, zoals de rechtspositieregeling aanhaalt, onder meer worden gewonnen uit de “verklaringen omtrent het verleden”, door u ingevuld, en uit een onderzoek van de omgeving en de antecedenten, uitgevoerd door het korps van lokale politie van uw woonplaats.

De overwegingen dat,

- u, in de hoedanigheid van verdachte, in verband kan gebracht worden met een feit van opzettelijke toediening van schadelijke stoffen (2003);
- u dit feit, doorheen de selectieketting, blijft ontkennen;
- het hier, indien de feiten bewezen zouden zijn, in wezen gaat om een ernstig misdrijf;
- het korps van lokale politie van uw woonplaats een ernstig gemotiveerd ongunstig advies verleende;

brengen mij tot een eindbeslissing.

Een politieambtenaar neemt een voorbeeldfunctie op binnen de maatschappij en dient zich te allen tijde professioneel op te stellen. De aanwezigheid van feiten doorheen de levensloop, het feit dat u bepaalde feiten niet of op zijn minst onvolledig hebt aangehaald doorheen de selectieprocedure, noch spontaan, noch hierover bevraagd, en de specifieke context van een selectieprocedure voor de politie, waarin de beoordeling van deze feiten moeten worden geplaatst, nopen mij

tot het besluit dat u niet over een onberispelijk gedrag beschikt in de zin van art. IV.I.4, 3° van de rechtspositieregeling van het personeel van de politiediensten en, bijgevolg, dat u niet kan worden toegelaten tot de basisopleiding van agent van politie.

In overeenstemming met art. IV.I.19 RPPol kan tegen deze beslissing beroep worden aangetekend. Op straffe van onontvankelijkheid moet dit beroep, bij een ter post aangetekende brief, worden ingediend bij de Minister van Binnenlandse Zaken -Waterloolaan 76 te 1000 Brussel- en dit binnen de zestien dagen na de kennisgeving van deze beslissing”.

Op 17 november 2009 tekent verzoekster tegen voornoemde beslissing van 12 november 2009 beroep aan bij de minister van Binnenlandse Zaken.

Op 3 februari 2010 wordt de directeur van de directie van de rekrutering en van de selectie door de voorzitter van de paritaire commissie verzocht een gestructureerd dossier met het onderzoek van de omgeving en de antecedenten toe te sturen.

Met een brief van 13 april 2010 en met een faxbericht van 14 oktober 2010 wordt met betrekking tot het feit van “toedienen van schadelijke stoffen” aan de procureur des Konings te Leuven door de directie van de rekrutering en van de selectie gevraagd om te mogen beschikken over een exemplaar van het aanvankelijk proces-verbaal en de eventuele navolgende stukken betreffende de zaak, om mee te delen welk gerechtelijk gevolg er werd aan gegeven en om dit dossier te mogen gebruiken voor administratieve doeleinden.

Op 20 oktober 2010 verleent de procureur des Konings te Leuven zijn machtiging om inzage en afschrift te nemen van het dossier en meldt hij dat de strafvordering voor het feit van 4 september 2003 vervallen is door de betaling van een geldsom. Tevens wordt een kopie van het aanvankelijk proces-verbaal d.d. 4 september 2003 en het navolgend proces-verbaal van 7 september 2003 ter beschikking gesteld.

Op 22 februari 2011 brengt de paritaire commissie een ongunstig advies uit, hetwelk wordt gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat de politiezone Demerdal-DSZ een ongunstig advies verleende over de kandidatuurstelling van de verzoekster overwegende dat de feiten afgedaan met een minnelijke schikking ernstig zijn en kunnen wijzen op een revancherende houding, in het bijzonder in conflictuele situaties;

Overwegende dat het advies van de Paritaire Commissie in overeenstemming met artikel IV.I.20 RPPol zich beperkt tot het aspect “van onberispelijk gedrag zijn”

zoals bepaald in artikel 14 Exoduswet en het artikel IV.I.4. RPPol;

Overwegende dat de procureur des Konings van Leuven formeel toestemming verleende om het gerechtelijk dossier betreffende de feiten gekwalificeerd als “toediening van schadelijke stoffen, met hoedanigheid slachtoffer onbekend” te gebruiken voor administratieve doeleinden. Dat de procureur eveneens meedeelt dat deze zaak werd afgedaan door de betaling van een geldsom;

Overwegende dat mevr. DE COOMAN een minnelijke schikking aanvaardde voor de feiten gesitueerd in 2003, dat ze verklaart dat ze dit deed uit opportuniteitsredenen;

Overwegende dat verzoekster op het ogenblik van de feiten 26 jaar oud was, dat de feiten ernstig zijn en niet verzoenbaar met de functie van politieagent;

Overwegende dat het incident zich weliswaar in 2003 voordeed, doch dat uit de verklaringen en de door de verzoekster overgemaakte documenten blijkt dat de problematiek waarbij zowel mevr. DE COOMAN als het slachtoffer van de feiten in 2003 wederzijdse klachten bleven indienen, minstens tot in 2010 bleef aanslepen aangezien verzoekster het bewijs toevoegt dat een dossier werd geseponeerd wegens de houding van het slachtoffer in 2010;

Overwegende dat elke politieambtenaar dient te voorkomen dat hij de schijn van onbetrouwbaarheid op zich laadt en zich in situaties manoeuvreert die risico's in zich dragen voor zijn of haar integriteit. Verzoekster kan bijgevolg niet het onvoorwaardelijke vertrouwen genieten nodig voor de uitoefening van het politieambt;

Dat, om deze redenen, de Paritaire Commissie met meerderheid van stemmen van oordeel is dat de mevrouw Natasja DE COOMAN niet van onberispelijk gedrag is en dat bijgevolg haar aanwerving als agent ongunstig geadviseerd moet worden”.

Bij het nemen van haar beslissing maakt de minister van Binnenlandse Zaken in eerste instantie de volgende analyse:

“Uit het moraliteits- en antecedentenonderzoek inzake kandidate Natasja DE COOMAN kwam naar voren dat betrokkene gekend was voor het feit “toedienen van schadelijke stoffen” in een eetgelegenheid. Uit het strafonderzoek LE.43.L9.105748/03 dat werd gevoerd door het Parket van Leuven omtrent deze feiten bleek dat mevr. DE COOMAN verdacht werd van het opzettelijk toedienen van nagellakverwijderaars aan het drinkglas van de ex-vriend van haar moeder, de heer (...) met wie ze vroeger problemen had ondervonden. De heer (...) beweerde dat hij van dit glas had gedronken en onwel was geworden.

Ik kan en zal mij in de huidige procedure niet uitspreken over de strafrechtelijke schuld onder de vorm van opzettelijkheid (het dossier werd inmiddels afgesloten d.m.v. een minnelijke schikking), maar het behoort wel tot mijn bevoegdheid om op basis van het ganse administratieve dossier na te gaan in welke mate het gedrag van mevr. DE COOMAN als onberispelijk kan beschouwd worden om de basisopleiding van agent van politie aan te vatten. In dit opzicht moet ik vaststellen dat betrokkene een twijfelachtige getuigenis heeft afgelegd, wat een element is dat zeker niet in haar voordeel spreekt.

In het proces-verbaal van verhoor d.d. 5 september 2003 verklaarde mevr. DE COOMAN: “Ik wist toen dat (...) vertrokken was en ging terug naar beneden. [...]. Het glas van (...) liet ik staan. [...]. Gezien ik inkt op mijn vingers had, afkomstig van mijn stylo, nam ik van achter de schenkbank een flesje desolvant (nagellakremover). Ik goot van dit middel op een papieren servet en reinigde er mijn vingers mee. Het kan zijn dat ik tijdens het gieten een beetje in het glas morste.

Dit gebeurde zeker niet opzettelijk.”

Het is opmerkelijk dat betrokkene een relaas van de feiten geeft waarin zij stelt dat de nagellakverwijderaar mogelijks (onopzettelijk) in het glas was terechtgekomen, maar evenwel nadat de heer (...) reeds vertrokken was. Dit verhaal is namelijk tegenstrijdig met de versie die mevr. (...), de moeder van mevr. DE COOMAN, aflegde in haar proces-verbaal d.d. 4 september 2003. Zij verklaarde: “Aanstonds kwam hij (de heer (...)) terug naar mij toe (in het keukengedeelte) en vroeg mij of ik mee tot in de zaak wilde komen, want volgens zijn zeggen zou mijn dochter iets in zijn glas hebben gedaan. Hij vroeg mij of ik aan het glas wilde ruiken. Ik rook eraan en merkte inderdaad een vreemde geur. [...]. (...) vertrok hierop naar buiten [...]”. De vraag rijst aldus op welke manier de heer (...) van het glas had kunnen drinken of zelfs nog maar had kunnen vaststellen dat er nagellakverwijderaar in het glas aanwezig was, indien hij zoals mevr. DE COOMAN beweerde, intussen opgestapt was. Dit valt niet met elkaar te rijmen.

Uit het gerechtelijk dossier blijkt trouwens dat mevr. (...) zeker niet moedwillig in het nadeel van haar dochter had gepleit. In de verklaring van de heer (...) d.d. 7 september 2003 lezen we: “ (...) zei er nog bij dat indien er vervolging zou zijn lastens haar dochter Natasja, dat (...) dan de schuld op zich zou nemen en zeggen dat zij de producten in mijn glas zou gedaan hebben”. Het is dus meer dan waarschijnlijk dat mevr. DE COOMAN een verklaring heeft afgelegd die niet (volledig) strookte met de waarheid.

We stellen daarenboven vast dat tijdens haar kandidatuurstelling mevr. DE COOMAN in haar verklaring omtrent het verleden d.d. 2 oktober 2007 verwijst naar voormelde feiten met de zin: “[boete voor] verkeerd plaatsen van vloeistoffen”. In deze zou ik mij graag aansluiten bij de opmerking van een lid van de Paritaire Commissie dat tijdens de hoorzitting d.d. 22 februari 2011 stelt dat dit moeilijk als een accurate weergave van de feiten kan worden beschouwd. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat deze uitleg de feiten minimaliseert en kan wijzen op een intentie van misleiding en het bewust achterhouden van informatie in het eigen voordeel. De opmerking van de verdediging dat mevr. DE COOMAN het voorval spontaan van in het begin van de selectieprocedure heeft meegedeeld kan dan ook niet worden bijgetreden. Bovendien wordt door de verdediging op geen enkele manier aangetoond dat mevr. DE COOMAN in alle fases van de selectieketen het voorval van 2003 heeft herhaald en verder toegelicht.

Het is ook betreurenswaardig dat op het moment van de feiten en het afleggen van de twijfelachtige verklaring mevr. DE COOMAN reeds de leeftijd van 26 jaar had en men aldus niet kon spreken van een jeugdzonde. Sterker nog, tijdens de verklaring omtrent het verleden was betrokkene 30 jaar en had ze de impact van haar vermelding -die foutief of op zijn minst onvolledig was- wel degelijk moeten kunnen inschatten. Het is essentieel voor de bevolking dat vertrouwen en geloof kan worden gehecht aan het optreden van haar politieambtenaren. De overheid heeft namelijk als één van de belangrijkste taken het doen naleven van de wet. Er lijkt aldus geen logischer principe te bestaan dan dat zij die wet doen naleven, daar in de eerste plaats zelf het voorbeeld toe geven. Het valt moeilijk te ontkennen dat het afleggen van twijfelachtige en foutieve of minstens onvolledige verklaringen niet stroken met deze waarde en in principe voldoende reden vormt om een personeelslid tuchtrechtelijk te vervolgen. Waarom dan iemand met een dergelijke instelling toelaten?

Een positieve noot is dat mevr. DE COOMAN blijvend gemotiveerd is om het beroep van politievrouw uit te oefenen, getuige hiervan het feit dat zij in 2013 nog altijd een carrière bij de politiediensten ambieert. De eventuele overschrijding van de redelijke termijn voor het behandelen van haar kandidatuur is een beslissing die toekomt aan een hogere administratieve rechtsmacht. Het is echter buitensporig van de verdediging om te beweren dat betrokkene schade heeft geleden omwille van het

niet beschikbaar kunnen zijn op de arbeidsmarkt. Niets weerhiel mevr. DE COOMAN ervan om zich op de arbeidsmarkt te begeven in afwachting van de uitspraak over haar beroepsdossier. Dit was een vrijwillige keuze”.

Op 25 juli 2013 neemt de minister van Binnenlandse Zaken dan ook de volgende beslissing:

“Gelet op het feit dat zowel de lokale politie Demerdal-DSZ als de Paritaire Commissie een ongunstig advies verleende;

Gelet dat mevr. DE COOMAN een twijfelachtige verklaring aflegde in 2003 en in de verklaring omtrent het verleden in 2007 wederom een foutieve of minstens onvolledige melding hieromtrent deed;

Gelet dat het niet denkbeeldig is dat betrokkene in de uitoefening van haar functie als politieambtenaar deze attitude verder zal toepassen, getuige de verklaringen op volwassen leeftijd;

Gelet dat een politieambtenaar elke gedraging moet vermijden die in strijd is met de waardigheid van het ambt;

Gelet dat betrokkene beschikt over een blanco strafregister; dat dit evenwel geen afbreuk doet aan de vaststellingen uit het administratief dossier;

Ben ik van oordeel dat de eiseres niet over een onberispelijk gedrag beschikt in de zin van art. IV.I.4., 3° RPPol en zij bijgevolg niet kan toegelaten worden tot de basisopleiding van agent van politie”.

Het betreft de thans bestreden beslissing, die aan verzoekster met een brief van 6 augustus 2013 door middel van een aangetekende zending van 7 augustus 2013 ter kennis wordt gebracht.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

4.1.1. De verwerende partij werpt op dat zij enkel kan vaststellen dat de datumstempel op het verzoekschrift dateert van 28 oktober 2013. De laatste dag van de beroepstermijn verstreek echter op 7 oktober 2013. De verwerende partij kan weliswaar niet met zekerheid zeggen dat verzoekster een aanvulling heeft gedaan van een initieel verzoekschrift dat tijdig werd ingediend. Op dit punt stelt de verwerende partij dan ook dat zij zich gedraagt naar de wijsheid van de Raad.

4.1.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis werd gebracht door middel van een aangetekende zending van 7 augustus 2013.

Door middel van een aangetekende zending van 7 oktober 2013 heeft verzoekster voorliggend verzoekschrift bij de Raad van State ingediend. Daar dit verzoekschrift niet vergezeld ging van het vereiste aantal voor eensluidend verklaarde afschriften, evenmin vergezeld ging van een afschrift van de bestreden akte en er geen stukken waren bijgevoegd die alle, overeenkomstig de inventaris, genummerd waren, heeft zij binnen de daartoe voorziene termijn van vijftien dagen na ontvangst van de brief uitgaande van de hoofdgriffier haar verzoekschrift op 25 oktober 2013 in die zin geregulariseerd. Het verzoekschrift kan dan ook geacht worden te zijn ingediend op datum van 7 oktober 2013, zelfs zo na regularisatie nog steeds geen afschrift van de volledige bestreden beslissing, doch slechts twee van de vier bladzijden, werd bijgevoegd.

Gezien het verzoekschrift dus geacht moet worden te zijn ingediend op 7 oktober 2013, is dit dan ook binnen de beroepstermijn gebeurd.

4.2.1. De verwerende partij wijst op de ongunstige adviezen van de lokale politie Demerdal-DSZ en van de paritaire commissie en vraagt zich af of een andere beslissing zou kunnen genomen worden. De voornoemde adviezen blijven immers hun rechtsgeldigheid behouden, zodoende dat de minister redelijkerwijze nauwelijks een andere beslissing kan nemen dan de bestreden beslissing.

Bovendien levert een schorsing van de bestreden beslissing al helemaal geen voordeel op. De beslissing van DSR van 12 november 2009 blijft immers onverkort bestaan en herneemt naar het oordeel van de verwerende partij zodoende zijn geldigheid.

4.2.2. De verwerende partij lijkt er van uit te gaan dat verzoekster geen belang heeft in de mate dat zij de beslissing van 25 juli 2013 van de minister van Binnenlandse Zaken aanvecht, aangezien er twee ongunstige adviezen voorhanden zijn waarvan de rechtsgeldigheid -ook na schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing- behouden blijft. De verwerende partij ziet dan ook niet in, gelet op deze ongunstige adviezen, dat de minister inhoudelijk een andere beslissing zou kunnen nemen dan de thans bestreden beslissing.

De verwerende partij gaat echter voorbij aan het feit dat de adviezen van de lokale politie en van de paritaire commissie voorbereidend zijn ten opzichte van de ministeriële beslissing. In het kader van een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring tegen deze ministeriële beslissing, die de eindbeslissing is, kunnen ook eventuele onregelmatigheden van deze adviezen, die voorbereidend zijn, bekritiseerd worden. Deze adviezen kunnen aldus alsnog in het gedrang komen. Verzoekster beschikt dus wel degelijk over een rechtens vereiste belang.

Op het eerste gezicht is trouwens nergens bepaald dat de adviezen van de lokale politie en van de paritaire commissie bindend zijn. Bij het nemen van haar beslissing kan de minister er dan ook van afwijken. Dit betekent dan ook dat de minister na een eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing mits motivering kan afwijken van deze adviezen zo zij overgaat tot het nemen van een nieuwe beslissing. De verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd als zou verzoekster op geen enkele wijze uit de schorsing of vernietiging van de bestreden beslissing een voordeel kunnen halen.

Deze door de verwerende partij opgeworpen exceptie van het ontbreken van het vereiste belang dient te worden verworpen.

De thans bestreden beslissing van 25 juli 2013 van de minister van Binnenlandse Zaken werd genomen in het kader van de in artikel IV.I.19. RPPol voorziene administratieve beroepsprocedure, en dit nadat verzoekster administratief beroep had aangetekend tegen de beslissing van 12 november 2009 van de directeur van de directie van de rekrutering en van de selectie. De thans bestreden beslissing van 25 juli 2013 is aldus als eindbeslissing in de plaats gekomen van de in eerste aanleg genomen beslissing van 12 november 2009, die ten gevolge van de devolutieve werking van het georganiseerd administratief beroep en de toepassing van de beroepsprocedure uit het rechtsverkeer is verdwenen. De verwerende partij gaat er aldus verkeerdelijk van uit dat de beslissing van 12 november 2009 van de directeur van de directie van de rekrutering en van de selectie is blijven bestaan.

Voor zover de verwerende partij er van uitgaat dat bij schorsing van de tenuitvoerlegging en eventueel latere nietigverklaring van de thans bestreden beslissing van de minister (die in het kader van de beroepsprocedure

werd genomen) de beslissing van de directeur van de directie van de rekrutering en van de selectie (dit is de in eerste aanleg genomen beslissing) zou herleven, dient het volgend gesteld.

Bij een eventuele nietigverklaring door de Raad van State van de thans bestreden beslissing wordt verzoekster teruggeplaatst in de toestand waarin zij zich bevond na het indienen van haar administratief beroep, maar voor het onderzoek ervan en de beslissing erover door de minister, zodat over het georganiseerd administratief beroep een nieuwe beslissing dient genomen te worden. Bij inwilliging door de Raad van State van de vordering tot schorsing, is de beslissing niet uitvoerbaar zolang de schorsing duurt, hetgeen de minister ertoe kan aanzetten om de zaak opnieuw te onderzoeken en zo nodig de bestreden beslissing te heroverwegen, in te trekken en te vervangen door een nieuwe beslissing.

Het voorgaande dient genuanceerd. Wanneer de Raad van State zou oordelen dat een schending van de redelijke termijn voorligt, kan de minister zich niet meer uitspreken over het georganiseerd administratief beroep en wordt de in eerste aanleg genomen beslissing definitief. In dat geval zou in casu verzoekster dan ook geen voordeel meer kunnen halen uit een schorsing en eventueel latere nietigverklaring van de bestreden beslissing, aangezien dan de in eerste aanleg genomen beslissing (dit is de beslissing van 12 november 2009 van de directeur van de directie van de rekrutering en van de selectie waarbij geoordeeld werd dat verzoekster niet beschikt over een onberispelijk gedrag in de zin van artikel IV.I.4, 3°, RPPol) zou herleven en na een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing definitief wordt. Verzoekster zou aldus niet over het vereiste belang beschikken.

Uit het voorgaande volgt dat het onderzoek van deze door de verwerende partij opgeworpen exceptie verband houdt met het onderzoek naar de middelen.

Uit de hiernavolgende bespreking zal blijken dat het tweede en vijfde middel samengenomen ernstig zijn. Hoewel zal blijken dat de redelijke termijn werd geschonden (vijfde middel), betekent dit niet noodzakelijkerwijze dat verzoekster haar belang bij voorliggende vordering dient te worden ontzegd. Uit de bespreking van de twee voornoemde middelen blijkt namelijk dat dit vijfde

middel enkel ernstig wordt bevonden in de mate het samengenomen wordt met het tweede middel waarin de zorgvuldigheidsplicht wordt aangevoerd. Zoals verder zal worden uiteengezet, is de redelijke termijn geschonden doordat de minister maar liefst twee jaar en vijf maanden na advies van de paritaire commissie zonder enig verder/diepgaander onderzoek heeft laten verstrijken alvorens haar beslissing te nemen, alsook doordat vóór de beroepsprocedure bij de minister ook de directeur van de directie van de rekrutering en de selectie maar liefst een periode van één jaar en vijf maanden heeft laten verstrijken alvorens zijn beslissing te nemen (d.i. de in eerste aanleg genomen beslissing van 12 november 2009).

Hieruit volgt op het eerste gezicht dan ook dat er niet zomaar van kan worden uitgegaan dat verzoekster geen enkel voordeel meer zou kunnen halen uit een schorsing en eventueel latere nietigverklaring doordat dan de beslissing van 12 november 2009 van de directeur van de directie van de rekrutering en de selectie zou herleven na schorsing van de tenuitvoerlegging en eventueel latere nietigverklaring van de thans bestreden van 25 juli 2013 van de minister. Het belang van verzoekster kan haar op het eerste gezicht dan ook niet worden ontzegd.

V. Onderzoek van de vordering

Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

A. Ernst van de middelen

5.1. Tweede middel

5.1.1. Standpunt van de partijen

5.1.1.1. Verzoekster stelt in haar tweede middel dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden: elke beslissing die genomen wordt door een overheid moet gebaseerd zijn op een zorgvuldige feitenvinding.

Volgens haar werden er in casu blijkbaar conclusies getrokken uit een strafdossier waarin een minnelijke schikking werd betaald en waarin haar niet de mogelijkheid werd geboden om bijkomende onderzoeksdaden te vragen bij onduidelijkheid van bepaalde gegevens. Nergens werd bewezen dat zij opzettelijk een bepaald product zou hebben toegediend. Zij meent dat niet kon besloten worden tot het ‘twijfelachtig’ karakter van de door haar afgelegde verklaringen louter op basis van de onduidelijkheid over het ogenblik waarop de heer (...) heeft gedronken en op basis van de onduidelijke verklaring van haar moeder. Volgens haar moeten de door de andere betrokken personen afgelegde verklaringen eveneens als “twijfelachtig” worden beschouwd en dient in een rechtstaat twijfel in het voordeel van de verdachte te gelden. Voor haar is het dan ook duidelijk dat de verwerende partij zich gebaseerd heeft op een onzorgvuldig en onvolledig onderzoek om tot de bestreden beslissing te komen en is de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

5.1.1.2. De verwerende partij meent dat uit het strafrechtelijk onderzoek en de motivering van de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de nodige en pertinente verklaringen werden afgenomen. Verzoekster kan zich er dan ook niet meer over beklagen dat zij de minnelijke schikking heeft betaald en alzo een impliciete bekentenis van de feiten heeft gedaan. Zij had daar niet voor moeten opteren indien zij overtuigd was van haar onschuld. Voor de verwerende partij zijn de afgenomen verklaringen duidelijk en kon dan ook in alle redelijkheid besloten worden tot de bestreden beslissing. Hierbij wijst zij er nog op dat het een appreciatie van de feiten betreft waarvoor de Raad van State over een marginale toetsingsbevoegdheid beschikt. Het staat volgens haar vast dat haar oordeel zeker niet kennelijk onredelijk is, dit is een onredelijkheid die als evident voorkomt.

5.2. Vijfde middel

5.2.1. Standpunt van de partijen

5.2.1.1. Verzoekster voert als vijfde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van de redelijke termijn-eis, alsook van de zorgvuldigheidsplicht hetgeen blijkt uit de uiteenzetting van dit middel.

Zij benadrukt dat zij reeds in 2007 heeft meegedeeld in het verleden betrokken te zijn geweest bij feiten zonder daarvoor veroordeeld te zijn geweest. Zij werd vervolgens door de verwerende partij toegelaten om alle selectieprocedures te doorlopen en zij doorstond alle testen, tot en met het selectiegesprek, met glans. Nooit werd haar enige bijkomende vraag gesteld over die “boete”. Pas in 2013, en dit nadat zij er zelf tot vervelens toe achter geïnformeerd heeft, werd zij in kennis gesteld van de bestreden beslissing.

Door haar reeds in 2009 te melden dat zij kon solliciteren aan de hand van de ontvangen brief, door nooit eerder enige bijkomende vraag te hebben gesteld ondanks de vermelding door haarzelf van de voorgaande feiten, door haar alle selectieprocedures te laten doorlopen en door haar lange tijd in het ongewisse te laten, werd bij verzoekster door de verwerende partij de verwachting gewekt dat er geen enkel probleem zou zijn en dat zij na het slagen van de proeven en het doorstaan van het selectiegesprek geschikt bevonden zou worden. De verwerende partij heeft verzoekster met andere woorden lang laten wachten en haar door de gang van zaken in de waan gelaten dat zij geslaagd was en dat zij de opleiding kon starten, waardoor het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

5.2.1.2. De verwerende partij stelt dat haar niet de termijn waarover ze had kunnen beschikken kan worden tegengeworpen, maar wel de termijn waarover ze effectief beschikte. Zij wijst er op dat een antecedentenonderzoek heel wat tijd inneemt, aangezien dit zorgvuldig moet worden gevoerd.

Gelet op de uitgebreide bevraging, gebeurt een antecedentenonderzoek dan ook bij een geschiktheid van de kandidaat voor de andere proeven. Daar verzoekster slechts op 16 december 2008 voor de selectiecommissie moest verschijnen, werd haar geschiktheid voor de overige aspecten dan ook slechts eind 2008 vastgesteld. Begin 2009 werd het antecedentenonderzoek gestart, dat op 12 november 2009 werd afgerond met een

ongunstige beslissing van de directeur DSR. Deze werd gevolgd door een beroepsprocedure op het niveau van de minister van Binnenlandse Zaken, met bevraging van een bijkomend advies van de paritaire commissie. Deze commissie is een niet-permanent zetelend orgaan.

De verwerende partij meent dat verzoekster niet lang in onzekerheid heeft verkeerd, daar de beslissing van DSR reeds op 12 november 2009 gevolgd is. Reeds op dat ogenblik wist verzoekster dus dat er een probleem was. Deze spoedige eerste negatieve beslissing en de langere looptijd voor de tweede beslissing tonen volgens de verwerende partij net aan dat verzoekster zich niet op een gerechtvaardigd vermoeden van slagen op alle vlakken kon baseren. Dit werd trouwens door verzoekster ook zo opgevat, aangezien zij klaarblijkelijk ander werk (als calltaker) heeft gezocht.

5.3. Beoordeling van het tweede en vijfde middel samengenomen

5.3.1. Met de bestreden beslissing wordt verzoekster niet toegelaten tot de basisopleiding van agent van de politie, aangezien zij niet beschikt over een onberispelijk gedrag in de zin van artikel IV.I.4, 3°, RPPol. Op het eerste gezicht steunt de verwerende partij zich hiertoe, daarbij verwijzende naar de ongunstige adviezen van de lokale politie Demerdal-DSZ en de paritaire commissie, in essentie op de volgende argumenten:

- in 2003 legde verzoekster een twijfelachtige verklaring af;
- in de verklaring omtrent het verleden van 2007 deed verzoekster hieromtrent wederom een foutieve of minstens onvolledige melding;
- het is niet denkbeeldig dat zij in de uitoefening van haar functie als politieambtenaar deze attitude verder zal toepassen, getuige de verklaringen op volwassen leeftijd;
- het blanco strafregister waarover zij beschikt doet geen afbreuk aan de vaststellingen uit het administratief dossier.

Met de verwerende partij dient gesteld dat de Raad van State, wat de appreciatie van de feiten betreft, niet zelf de ware toedracht van de feiten kan vaststellen. Hij kan echter wel nagaan of het onderzoek dat de overheid naar de feiten heeft gedaan zorgvuldig genoeg is geweest om tot haar beslissing te komen,

of de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen van de feiten is kunnen komen en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Met verzoekster moet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat een door de overheid genomen beslissing gesteund moet zijn op een zorgvuldige en correcte feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging. De overheid is ertoe verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen. Indien dit niet het geval is te zijn, is sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit de stukken van het administratief dossier kan op het eerste gezicht worden afgeleid dat de verklaring en melding die verzoekster in 2003 en in 2007 heeft gedaan, betrekking hebben op een feit dat zich voordeed op 4 september 2003 en dat het voorwerp heeft uitgemaakt van een strafrechtelijk onderzoek.

In het aanvankelijk proces-verbaal van 4 september 2003 wordt dit feit van 4 september 2003 gekwalificeerd als “Toediening van schadelijke stoffen, met hoedanigheid slachtoffer onbekend”. Dit proces-verbaal bevat de verklaringen die omtrent dit feit zijn afgelegd door de heer (...), door de moeder van verzoekster en door verzoekster zelf. Wat de verklaring van verzoekster betreft, is het voor de verwerende partij opmerkelijk dat de schadelijke stof (nagellakverwijderaar) mogelijks onopzettelijk in het glas van de heer (...) was terechtgekomen, en dit nadat de heer (...) vertrokken was. Dit laatste element (namelijk het tijdstip van vertrek van de heer (...)) is volgens de verwerende partij tegenstrijdig met hetgeen de moeder van verzoekster daarover heeft verklaard. Hieruit en mede gelet op de navolgende verklaring die de heer (...) heeft afgelegd op 7 september 2003, waarin gezegd wordt dat verzoeksters moeder de schuld van het toevoegen van producten in zijn glas eventueel op zich zou nemen, concludeert de verwerende partij dat verzoekster een verklaring heeft afgelegd die niet (volledig) strookte met de waarheid, en dus twijfelachtig is. Er dient op gewezen dat de verwerende partij slechts op basis van één enkel door haar vastgesteld tegenstrijdig element (namelijk het tijdstip van vertrek van de heer (...)) in de verklaringen van verzoekster en haar moeder, meteen de verklaringen van

verzoekster in twijfel trekt, zonder verder na te gaan of hun verklaringen en ook deze die de heer (...) heeft afgelegd al dan niet stroken. Slechts op basis van bepaalde passages uit verzoeksters verklaring wordt zij afgedaan als louter twijfelachtig, zonder verder onderzoek van de ganse verklaring en dit in vergelijking met de andere verklaringen en zonder dat de verwerende partij de betrouwbaarheid van de andere verklaringen in twijfel lijkt te trekken. Immers, door enkel verzoeksters verklaring als twijfelachtig te bestempelen omwille van de tegenstrijdigheid ervan op één enkel punt met deze van verzoeksters moeder en door daaruit zonder meer af te leiden dat verzoeksters verklaring niet (volledig) waarheidsgetrouw is, gaat de verwerende partij er aldus (impliciet) van uit dat de verklaring van haar moeder wel volledig waarheidsgetrouw is, en trouwens ook deze van de heer (...) doordat de verwerende partij haar argument nog verder tracht te staven aan de hand van een passage uit de navolgende verklaring van de heer (...) van 7 september 2003. De verwerende partij toont helemaal niet aan waarom, zonder nader onderzoek, meer geloof wordt gehecht aan de verklaringen van de heer (...) en verzoeksters moeder dan aan die van verzoekster zelf. Uit het administratief dossier blijkt helemaal niet dat de verwerende partij meer precies de juiste kwalificatie van het feit van 4 september 2003 heeft trachten te achterhalen, doch dat zij zonder meer is uitgegaan van de aanvankelijke kwalificatie in het aanvankelijk proces-verbaal van wat er zich die bewuste dag heeft voorgedaan. Uit de analyse zoals die in de thans bestreden beslissing is opgenomen, blijkt dat de verwerende partij ook het element uit de verklaring van verzoekster dat het schadelijk product onopzettelijk in het glas van de heer (...) was terechtgekomen, in twijfel trekt en dit op basis van de loutere tegenstrijdigheid omtrent het tijdstip van vertrek van de heer (...) in de verklaringen van verzoekster en die van haar moeder. Dit kan op het eerste gezicht bezwaarlijk als een zorgvuldige en correcte feitenvinding worden gezien. Met uitzondering van het gesprek van 13 juni 2008 met de lokale politie Demerdal-DSZ, blijkt namelijk nergens dat de verwerende partij verzoekster nog verder zou hebben bevraagd, zoals verzoekster terecht aangeeft of dat de verwerende partij nog enig andere onderzoekingen heeft gedaan omtrent het feit dat zich op 4 september 2003 heeft voorgedaan. Wat het voornoemde gesprek van 13 juni 2008 betreft, heeft verzoekster verklaard dat de feiten mogelijks per ongeluk zijn gebeurd, hetgeen dus op het eerste gezicht

volledig strookt met de verklaring die zij in 2003 heeft afgelegd. Desalniettemin is de lokale politie Demerdal-DSZ er in haar advies zonder verder onderzoek van uitgegaan dat het accidenteel terechtkomen van dissolvant in het glas van een gebruiker die dan nog bekend was bij betrokkene niet strookt met hetgeen in werkelijkheid is gebeurd. Er wordt in dat advies, waarnaar in de thans bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen, uitgegaan van zogenaamde “ernstige feiten”, zonder dat een diepgaander onderzoek naar de exacte toedracht van die feiten is gebeurd. Meer nog, wordt er in dat advies enkel op basis daarvan besloten tot een mogelijks revancherende ingesteldheid bij verzoekster, hetgeen voorts nergens op is gesteund. Er dient op gewezen dat de lokale politie zelf in haar advies heeft aangegeven dat hun analyse aangevuld kan worden met een diepgaander psycho-technisch of psychologisch onderzoek. Evenwel blijkt op het eerste gezicht uit het administratief dossier nergens dat een dergelijk diepgaander onderzoek in het kader naar het onderzoek in verband met het al dan niet beschikken over een onberispelijk gedrag in hoofde van verzoekster heeft plaatsgevonden, noch door de paritaire commissie, noch door de minister. Ook in dit opzicht kan op het eerste gezicht aldus bezwaarlijk sprake zijn van een zorgvuldige voorbereiding bij het nemen van de thans bestreden beslissing.

Hoewel het feit van 4 september 2003 in het aanvankelijk proces-verbaal van 4 september 2003 wordt gekwalificeerd als “Toediening van schadelijke stoffen, met hoedanigheid slachtoffer onbekend”, blijkt uit het in het kader van huidige schorsingsprocedure ingediende administratief dossier op het eerste gezicht niet dat het voor die specifieke kwalificatie van het feit is dat aan verzoekster uiteindelijk door de procureur des Konings een betaling van een geldsom werd voorgesteld. Het administratief dossier bevat namelijk geen enkel stuk in verband met het aan verzoekster gedane voorstel tot betaling van een geldsom. Het enige dat uit het administratief dossier blijkt is dat de procureur des Konings te Leuven in een brief van 20 oktober 2010 aan de verwerende partij heeft gemeld dat de strafvordering voor het feit van 4 september 2003 vervallen is door de betaling van een geldsom. Het administratief dossier bevat het aanvankelijk proces-verbaal van 4 september 2003 en het navolgend proces-verbaal van 7 september 2003, alsook de brief van de procureur des Konings van 20 oktober 2010. Het is echter niet duidelijk dat het strafdossier nog andere stukken bevatte

waaruit eventueel de uiteindelijke in het strafonderzoek weerhouden kwalificatie van het feit van 4 september 2003 blijkt. Aan de verwerende partij werd door de procureur des Konings machtiging verleend om inzage en afschrift te nemen van het dossier op de correctionele griffie, zoals blijkt uit de brief van 20 oktober 2010. Het kan van een zorgvuldig handelende overheid worden verwacht dat zij dit ook effectief heeft gedaan, en dit met het oog op een zorgvuldige en correcte feitenvinding. Het is op het eerste gezicht echter niet duidelijk dat de verwerende partij dit effectief heeft gedaan. Alleszins zijn eventueel andere stukken uit het strafdossier dan het aanvankelijk en navolgend proces-verbaal niet opgenomen in het door de verwerende partij ingediende administratief dossier. Wat het voorstel tot betaling van een geldsom betreft die haar in het kader van het strafonderzoek werd gedaan, stelt verzoekster in haar uiteenzetting van het eerste middel nochtans dat haar dit voorstel werd gedaan voor “een fout door nagellakverwijderaars (een schadelijk product) te hebben bewaard in de omgeving van voedsel”. Welnu, de kwalificatie van het feit van 4 september 2003 als “een schadelijk product hebben bewaard in de omgeving van voedsel” is een andere kwalificatie dan deze van “Toediening van schadelijke stoffen”, die mogelijks kan leiden tot een andere beoordeling van de in artikel IV.I. 4, 3°, RPPol opgenomen voorwaarde van het hebben van een onberispelijk gedrag. In dat opzicht was het dan ook zeer essentieel dat de verwerende partij, alvorens de bestreden beslissing te nemen, zorgvuldig diende na te gaan wat de precieze kwalificatie van het feit was, en dit met het oog op een correcte en zorgvuldige feitenvinding, en dus dat zij niet zonder meer kon uitgaan van de kwalificatie in het aanvankelijk proces-verbaal. Nergens blijkt op het eerste gezicht dat een dergelijk diepgaander onderzoek effectief heeft plaatsgevonden.

Dat de verwerende partij niet zorgvuldig heeft gehandeld alvorens de bestreden beslissing te nemen, wordt bevestigd doordat de bestreden beslissing tevens is gesteund op het argument dat de verklaring omtrent het verleden die verzoekster in 2007 heeft ingevuld een foutieve of minstens onvolledige melding bevat. Het gaat meer in het bijzonder om de vermelding “boete voor verkeerd plaatsen van vloeistoffen”. Het wordt verzoekster verweten hierdoor geen accurate weergave van de feiten te hebben gedaan en de feiten te hebben geminimaliseerd. Daarenboven kan dit volgens de verwerende partij

wijzen op een intentie van misleiding en het bewust achterhouden van informatie in het eigen voordeel. Zoals uit voorgaande bespreking reeds is gebleken, is de verwerende partij bij de voorbereiding van de bestreden beslissing op het eerste gezicht volkomen onterecht zonder verder onderzoek uitgegaan van de in het proces-verbaal aangehaalde kwalificatie van het feit van 3 september 2003 als “Toediening van schadelijke stoffen”. Precies doordat verzoekster zelf in haar verklaring omtrent het verleden dit feit omschreef als “verkeerd plaatsen van vloeistoffen” had de verwerende partij naast de vergelijking van slechts enkele elementen uit de verklaringen die in 2003 zijn afgelegd door verzoekster en haar moeder enerzijds, en naast het aanhalen van één enkel element uit de aanvullende verklaring van 2003 van de heer (...) een diepgaander onderzoek moeten voeren naar de ware toedracht van dit feit en naar de werkelijke kwalificatie ervan als “Toediening van schadelijke stoffen” dan wel als “een schadelijk product hebben bewaard in de omgeving van voedsel”. Slechts indien een dergelijk diepgaander onderzoek zou zijn gevoerd -quod non- en daaruit de werkelijke kwalificatie van het feit voldoende was gebleken, had de verwerende partij met voldoende zekerheid kunnen stellen of verzoekster met de melding “verkeerd plaatsen van vloeistoffen” al dan niet het feit accuraat had weergegeven, of zij het feit minimaliseerde en er in haren hoofde de intentie was van misleiding en het bewust achterhouden van informatie in het eigen voordeel.

Uit het voorgaande blijkt op het eerste gezicht dat de motieven dat verzoekster een twijfelachtige verklaring heeft afgelegd en een foutieve of minstens onvolledige melding deed in haar verklaring omtrent het verleden niet gesteund zijn op een zorgvuldige en correcte feitenvinding. Op basis van de beweerdelijke “twijfelachtige en foutieve of minstens onvolledige verklaringen” kan dan ook bezwaarlijk aan verzoekster een dergelijke attitude worden verweten, die zij mogelijks in de uitoefening van haar functie als politieambtenaar verder zal toepassen. Bovendien gaat de verwerende partij in dit laatstgenoemde motief uit van loutere veronderstellingen, die voorts op niets zijn gesteund.

Daar derhalve op het eerste gezicht geen sprake kan zijn van een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, die niet is gesteund op een zorgvuldige en correcte feitenvinding, is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

5.3.2. Ondanks er op het eerste gezicht geen sprake is van een zorgvuldig onderzoek alvorens de bestreden beslissing werd genomen, is er desalniettemin maar liefst een termijn van vijf jaar en tien maanden verstreken vanaf het ogenblik van de verklaring van verleden door verzoekster op 2 oktober 2007 tot de thans bestreden beslissing van 25 juli 2013.

Uit artikel IV.I.15. RPPol volgt dat, enerzijds, een selectieprocedure, bestaande uit een aantal proeven en een selectiegesprek, dient te worden doorlopen en dat, anderzijds, een onderzoek wordt gevoerd waarbij wordt nagegaan of de vereiste bepaald bij artikel IV.I.4, 3°, RPPol (dit is deze van het hebben van een onberispelijk gedrag) vervuld is. In overeenstemming met artikel IV.I.17. RPPol wordt door de deliberatiecommissie op basis van de doorlopen selectieprocedure tot de al dan niet geschiktheid van de kandidaat beslist. Daarnaast wordt overeenkomstig artikel IV.I.18. RPPol door de directeur van de directie van de rekrutering en de selectie, en eventueel vervolgens in het kader van de beroepsprocedure overeenkomstig artikel IV.I.19 RPPol door de minister na advies van de paritaire commissie, beslist over het al dan niet beantwoord zijn aan het bij artikel IV.I.4, 3°, RPPol bepaalde vereiste van het hebben van een onberispelijk gedrag.

Hieruit volgt dan ook dat de termijn die het onderzoek naar en de daaropvolgende beslissing van het al dan niet beantwoorden aan de vereiste van het hebben van een onberispelijk gedrag in beslag heeft genomen, enkel en alleen dient te worden beoordeeld wat dit specifieke onderzoek betreft opdat kan worden bepaald of het al dan niet om een redelijke termijn gaat, en dit -in tegenstelling tot hetgeen verzoekster lijkt te willen aantonen in haar vijfde middel- los van de selectieprocedure die eventueel reeds door de kandidaat doorlopen werd en op basis waarvan hij geschikt werd bevonden.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat een onderzoek naar het al dan niet onberispelijk gedrag van verzoekster werd gevoerd naast het onderzoek naar de geschiktheid van verzoekster op basis van de door haar doorlopen selectieproeven die afgesloten werden met een selectiegesprek op 16 december 2008 en naar aanleiding waarvan zij geschikt werd bevonden. Het onderzoek naar het onberispelijk gedrag daarentegen blijkt op het eerste gezicht verder gevoerd te zijn naar aanleiding van de vaststelling op 28 mei 2008 dat er

elementen waren die de legitimiteit van verzoeksters kandidatuur in vraag kunnen stellen.

In het kader van dat onderzoek naar het al dan niet onberispelijk gedrag van verzoekster werd door de lokale politie Demerdal- DSZ een ongunstig advies gegeven dat op 20 juni 2008 door de hoofdinspecteur en op 24 juni 2008 door de hoofdcommissaris werd ondertekend. Slechts op 12 november 2009 neemt de directeur van de directie van de rekrutering en de selectie een ongunstige beslissing. Er is met andere woorden bijna één jaar en vijf maanden verstreken alvorens deze beslissing werd genomen. Uit het administratief dossier blijkt ook nergens dat voor het verstrijken van deze termijn enige verantwoording bestaat, bijvoorbeeld doordat nog bijkomend onderzoek was gedaan. Hoewel hij dus over het advies van de lokale politie beschikte en hoewel hij blijkbaar geen verder onderzoeksdaden heeft gesteld, heeft de directeur van de directie van de rekrutering en de selectie gedurende die ganse termijn gewacht alvorens een beslissing te nemen.

Tegen deze beslissing van 12 november 2009 werd dan door verzoekster op 17 november 2009 beroep aangetekend bij de minister. In dat kader heeft de voorzitter van de paritaire commissie op 3 februari 2010 het dossier opgevraagd. Opdat deze vraag volledig kan worden ingewilligd, werden bij brief van 13 april 2010 en bij faxbericht van 14 oktober 2010 enkele vragen gesteld aan de procureur des Konings te Leuven, die hierop reageerde bij brief van 20 oktober 2010. Vervolgens heeft de paritaire commissie op 22 februari 2011, en dus reeds vier maanden na het antwoord van de procureur des Konings te Leuven, haar -ongunstige- advies uitgebracht. Slechts op 25 juli 2013 heeft de minister haar beslissing genomen, dit is de eindbeslissing en tevens de thans bestreden beslissing.

Hoewel het advies door de paritaire commissie dus reeds op 22 februari 2011 was uitgebracht, heeft de verwerende partij nog tot 25 juli 2013 gewacht om een eindbeslissing te nemen in verband met het al dan niet vervuld zijn van het vereiste van het hebben van een onberispelijk gedrag in hoofde van verzoekster. Ondanks het gegeven dat de bestreden beslissing zelf een analyse bevat, blijkt op het eerste gezicht niet dat de verwerende partij na het advies van de paritaire commissie nog bijkomend onderzoek heeft gedaan in deze zaak. Er wordt

dan ook helemaal niet ingezien waarom de minister een termijn van maar liefst twee jaar en vijf maanden heeft laten verstrijken na het advies van de paritaire commissie alvorens haar beslissing te nemen. Alleszins blijkt op het eerste gezicht geen redelijke verantwoording te bestaan voor het verstrijken van een dergelijk lange termijn. Er moet dan ook worden besloten dat de verwerende partij nodeloos getalmd heeft met het nemen van een beslissing. Een termijn van twee jaar en vijf maanden na het advies van de paritaire commissie, zonder dat diepgaander onderzoek blijkt te zijn gebeurd, kan op het eerste gezicht nog bezwaarlijk worden beschouwd als een redelijke termijn. Gelet hierop en gelet op het gegeven dat reeds in een eerdere fase van de procedure -dit is vóór de beroepsprocedure- ook de directeur van de directie van de rekrutering en de selectie maar liefst een periode van één jaar en vijf maanden heeft laten verstrijken alvorens zijn beslissing te nemen zonder dat bijkomend onderzoek werd gevoerd, moet op het eerste gezicht worden vastgesteld dat de overheid heeft stilgezeten zonder dat daartoe een redelijke verantwoording wordt gegeven. De redelijke termijn is in dat opzicht dan ook geschonden.

Het tweede en vijfde middel samengenomen zijn in de mate zij werden besproken ernstig.

B. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

5.4. Standpunt van de partijen

5.4.1. Verzoekster wijst er op dat zij door de bestreden beslissing de opleiding niet kan aanvatten. Ten gevolge van haar leeftijd bestaat het risico dat zij geen kans meer heeft op enige tewerkstelling als agent van de politie. Doordat de verwerende partij meer dan zes jaar heeft gedaan over één selectieprocedure en meer dan drie jaar alvorens verzoekster in kennis te stellen, is er volgens haar veel nuttige tijd verstreken.

Bovendien doet de bestreden beslissing uitschijnen dat zij niet geschikt is. Zij vreest dat zij ten gevolge van de bestreden beslissing ook het risico loopt om haar huidige tewerkstelling te verliezen.

Tot slot stelt verzoekster dat de bestreden beslissing haar psychisch raakt, daar er van uitgegaan wordt dat zij opzettelijk zou getracht hebben iemand te misleiden, terwijl dat niet zo is.

5.4.2. De verwerende partij verwijt het aan verzoekster dat zij nalaat om in duidelijke en precieze bewoordingen aan te geven waarin het moeilijk te herstellen ernstig nadeel precies is gelegen. Zo wordt geen enkel duidelijk element aangebracht aangaande haar psychische benadeling.

De verwerende partij noemt de redenering betreffende de mogelijke impact op verzoeksters huidige tewerkstelling trouwens bevreemdend. De enige ruchtbaarheid die aan de bestreden beslissing kan worden gegeven, wordt immers net door verzoekster zelf veroorzaakt door het instellen van deze procedure. De bestreden beslissing is een persoonlijke en directe beslissing die niet vatbaar is voor enige publicatie. Elke medewerker aan zulk een beslissing dient zich te houden aan de discretieplicht en het beroepsgeheim.

Wat verzoeksters leeftijd betreft, merkt de verwerende partij tot slot op dat een leeftijd van 36 jaar (geboortjaar 1977) bezwaarlijk oud kan worden genoemd om nog een carrièrewending te nemen, zeker gezien de fysieke toegangsproeven voor de politiediensten.

5.5. Beoordeling

5.5.1. Vastgesteld wordt dat de verwerende partij alle door verzoekster aangehaalde argumenten waarmee zij het moeilijk te herstellen ernstig nadeel tracht te staven, poogt te weerleggen, met uitzondering van het argument dat verzoekster door de bestreden beslissing de opleiding niet kan aanvatten.

Zoals verzoekster terecht opwerpt, is het haar ten gevolge van de bestreden beslissing niet toegelaten om de basisopleiding van agent van politie aan te vatten en dit op basis van het niet-beschikken over een onberispelijk gedrag. Hierdoor wordt de door haar geambieerde carrière bij de politie geblokkeerd. Een dergelijke uitsluiting tot de basisopleiding en een dergelijke blokkering van de loopbaan van verzoekster vormen een nadeel dat als ernstig en moeilijk te herstellen dient te worden beschouwd. Deze bijzondere omstandigheden

rechtvaardigen dat verzoekster niet moet wachten op een uitspraak volgens de gewone procedureregels.

6. Hieruit volgt dat is voldaan aan de bij artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

BESLISSING

De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 25 juli 2013 van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij Natasja De Cooman niet toegelaten wordt tot de basisopleiding van agent van politie.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig april tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Nick Hollevoet,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

André Beirlaen